

34. Před odchodem z Egypta slavili Izraelité večeři, které se říká Pascha

Izraelité beránkovou krví potřeli prahy svých domů. Tak se zachránili před desátou ránou. Po této ráně, která zasáhla také faraonova syna, dovolil faraon Izraelitům odejít z Egypta.

Po devíti ranách musel přijít poslední trest, nejhorší ze všech, které dosud byly. Stalo se to jednoho večera. Lidé v Egyptě se ukládali ke spánku a vůbec netušili, že by se v noci mohlo dít něco neobvyklého. Nikdo z Izraelitů však spát nešel. Naopak, všichni se dobře oblékli, aby jim po cestě nebylo zima, protože se chystali vyjít z Egypta. Všechno, co si chtěli vzít s sebou, dobře zabalili. Museli se připravit na dalekou cestu. Hospodin totiž řekl Mojžíšovi: „Tuto noc Izraelité vyjdou z Egypta do zaslíbené země Kanaán. Nejprve však ať každá rodina povečeří beránčí maso s chlebem. Krví beránka potře prahy dveří.“ V každém domě maminky pekly nekvašený chléb. Tatínkové zabili beránka a nechali upéct nad ohněm. Takové jídlo pak připravili na stůl. Bylo to jako na sváteční hostině. Však to také byl svátek, protože tu noc měli být všichni Izraelité osvobozeni.

Než však začali večeřet, potřel otec rodiny beránkovou krví prahy dveří přesně tak, jak jim to Mojžíš řekl. Tu noc přišel poslední, nejkrutější trest. Z nebe sestoupil anděl. Procházel všechny ulice a domy. A kam přišel, tam zemřel v rodině nejstarší syn. Najednou ležel mrtvý v posteli. Anděl přišel i k domům, kde bydleli Izraelité. Jejich domky byly malé a chatrné. Klidně by vešel dovnitř a usmrtil nejstaršího syna. Ale neudělal to. Když přišel ke dveřím a uviděl na nich krev z beránka, šel pryč. Tak mu to Hospodin nařídil: „Kde bude na dveřích beránkova krev, tam nevstupuj.“ Anděl se pak vrátil zpět do nebe. Izraelité byli šťastní. Hospodin je zachránil před smrtí.

A Egyptané? Ti byli velice smutní. V každé rodině byl totiž někdo mrtvý, proto všichni velice plakali. Egyptané věděli, proč se tak stalo. Mohl za to jejich faraon, protože nechtěl pustit Izraelity z Egypta. Teď na ně padl veliký strach. I faraon se velice bál. Umřel mu totiž jeho nejstarší syn, který po něm měl vládnout. Faraon proto zvolal: „Vezměte si, co chcete, jen rychle odejděte.“ Na to Izraelité čekali. Když se rozednělo, dlouho se nerozmýšleli a vydali se na cestu do zaslíbené země. Šli se svými dětmi, zvířaty a všemi potřebnými věcmi. Měli velkou radost. Byli svobodní a mířili do zaslíbené země – do krásného Kanaánu.

Úkol:

Hospodin řekl Mojžíšovi, aby si tuto událost připomínali každý rok v tom čase. Neměli tak nikdy zapomenout, že Bůh zachraňuje. Proto i my slavíme každý rok Velikonoce. Na Bílou sobotu si proto v kostele připomínáme, že tak jako byli tehdy pro Boha důležití Izraelité, tak je pro něj důležitý každý z nás.